Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Villads, Marie.
Titel | Title:	Kildekonens Sange.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : G. E. C. Gads Universitetsboghandel, 1896
Fysiske størrelse | Physical extent:	88 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

Marie Villads.

Kildekonens

Sange.

1896.

54 - 84 - 80

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 01437 0

+ REX

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

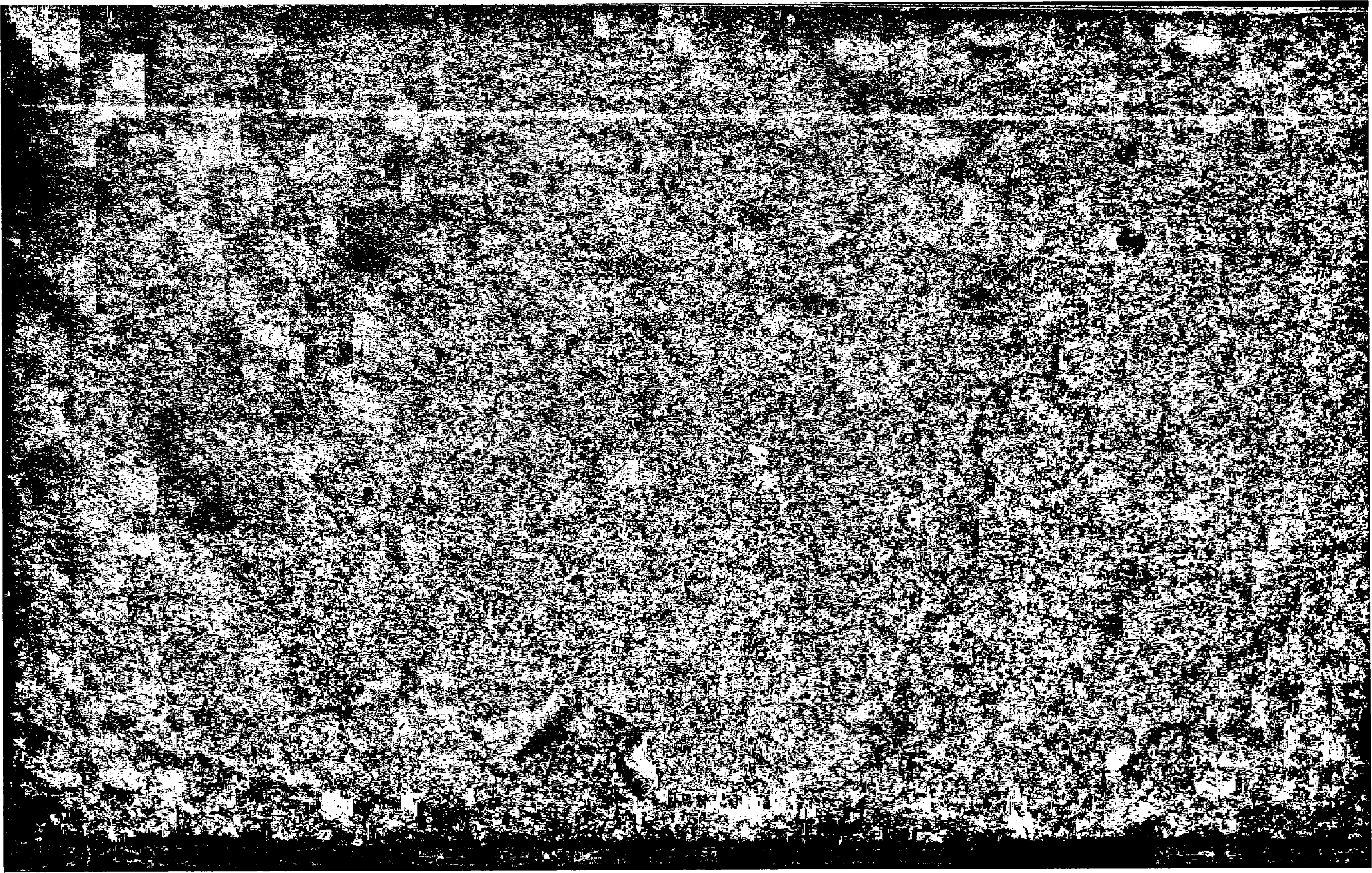

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

KILDEKONENS SANGE.

AF

MARIE VILLADS,

KILDEKONE I SØNDERMARKEN.

MED PORTRÆT.

KJØBENHAVN

G. E. C. GADS UNIVERSITETSBOGHANDEL.

TRYKT HOS NIELSEN & LYDICHE.

1896.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

INDHOLD.

	Side
Min Sang	11
Kilden i Søndermarken	14
En Sang om Fuglene	17
Nytaars-Sang	19
Ved Krigen i 1864	20
Alfebryllup i Skoven	21
Soldatens sidste Tanke (1864)	23
En Sang for Pebersvenden	25
Ved Aarsskiftet	27
Ved en Confirmation	28
Mit Livs Historie	29
Ewaldsbøgen	42
En Sommeraftens Drøm	43
De gamle Skikke paa Landet	47
Hvad Maanen fortalte	53
Ved Kejseren af Ruslands Død	57
Til Han-Elephanten	59
En Aftenstemning	60
1807	61
De fire Aarstider	63

	Side
En Drøm	68
Skovsøen	71
Paa Havets Bund	73
Tilfredshed	76
Solnedgang	78
Min Audients hos Kongen	79
Sommerbillede	82
Paa Slotsbakken	85
Julesalme	86

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Marie Villads' Liv er en af de stille Romaner, Nød har hun lidt, Sorger har hun døjet, nu er hun lykkelig og tilfreds; men det er ikke min Sag at fortælle om dette Livs Enkeltheder, jeg skal kun i faa Træk tegne dets Konturer.

I Uggerløse i Holbæk Amt havde Maries Fader et Hus og 5 Tønder Land, der blev hun født d. 10 September 1832; om hvordan hun baade blev signet og læst over, og da det ikke hjalp, fik Hug for at faa hendes sære Natur passet ind i skikkelige Husmandsforhold, om det har hun fortalt bedre, end andre kan, i sit Digt „Min Fader ejed' fem Tønder Land."

Saa kom hun ud at tjene, sled og slæbte, men om Aftenen, naar hun var træt, naar de andre gik til Sengs, maatte hun til at digte — kunde ikke andet. Og hun digtede og digtede, noget sært Tøjeri, syntes de andre, om Elverpiger og Blomsterduft og Gud ved hvad; Folkene gik bare og gjorde Nar ad alt hendes Vrøvl. Det var drøjt nok for Marie; men værre blev det for

hende, da hun blev gift, saa var der ingen Stunder mere til at digte. Fattigdom var der til Huse og sjældent et lille Solglimt. Og haardere og haardere klemte Livet hende, Sygdom og Sorger faldt over Hjemmet; størst blev Elendigheden, da Manden døde.

Nu maatte hun alene skaffe Føden til to Børn og sig selv, og alt hvad hun stred, alt hvad hun stræbte, mere end en Krones Penge kunde hun aldrig tjene om Dagen, og det var endda en sjælden Rigdom. Hun samlede Ax paa Marken og Kviste i Skoven, bandt Neg og trællede Dagen lang; men ofte laa hun om Aftenen paa Knæ og bad til Vorherre om blot at faa lidt Brød.

Endelig kom hun til København, fik Tjeneste et Aarstid paa Landbohøjskolen, blev nu og da hjulpen af en og anden kærlig Sjæl. Og saa for en 6—7 Aar siden blev hun Fejekone i Søndermarken. Nu var Marie Villads en lykkelig Kone, her kunde hun digte, her kunde hun fra Morgen til Aften gaa omkring og se Naturen udfolde sig, høre Fuglene synge og Vandet plaske; og hver Knop, der sprang ud, hver Fugl, der pippede, hver Dugdraabe, der blinkede, viftede, sang og straalede alene for Marie Villads, og Marie Villads nikkede igen — nu var hun lykkelig mellem sine Venner.

Og Digtene myldrede frem af sig selv, som Blomsterne, der skyde ukaldede frem, som Kilden der risler frem, Gud ved hvorfra.

Nu er hun bleven Kildekone i Søndermarken, der kan enhver finde hende, og beder man hende derom, saa skriver hun en gærne et Digt. Det er som at plukke Markblomster, der er altid lige mange tilbage.

Men af hendes Digte er der her bleven samlet en Buket, Anemoner, Lilliekonvaler og Skovmærker, Skovens og Markens frie Blomster, ikke sirlige Haveprodukter. Tag den, som den bliver Dem budt af en munter gammel Kone — med et venligt Nik.

Da jeg spurgte Marie Villads, om hun nu ikke var glad ved, at hendes Digte kom ud, svarede hun: „Ok ja, jeg er nu en gammel Kone, som er saa glad ved Livet, blot jeg hører Fuglene synge og faar Lov til at se paa Guds skønne Natur, og jeg har nu ofte tænkt paa, at naar de Unge saa, at saadan en fattig, gammel en kunde være saa glad, saa glad og lykkelig, saa vilde de maaske forstaa, at det ikke er Gods og Guld og Titler, der skaber Tilfredsheden her i Livet.

Og derfor er jeg glad ved, at mine Digte komme ud.“

E. C.

Min Sang.

Min Fader ejede fem Tønder Land.
Der sad jeg ved Kilden i Gruset
Og skrev om Skove og Folk og Land
Ved Gavlen af Eskeberghuset.
Jeg var en Bolle saa rund og tyk
Og havde saa sære Noder;
Og Mange sagde: „Den Tøs er styg!“
Det ærgrede tit min Moder.

Men Meget laa der i Tøsens Bryst,
Som Andre i Byen ej kendte.
Naar Fuglene sang med fulde Røst,
Sin Lovsang med dem hun sendte;
Saa svang hun sig bort fra det hjemlige Bur
Og glemte de tunge Dage,
Paa Døgnfluevinger i fri Natur;
Hun' mødte paa Vejen Brage.

Naar Luna kasted sit Sølversmil
Paa Nattens Himmel, den stille,
Da sad jeg under en Taarepil
Og saae i den rislende Kilde;

Jeg drømte om Trolde og Gaardnisser smaa
Og Elverpigernes Skare;
Til Mosekonen jeg gærne gad gaa,
For mig maatte Verden fare.

Naar Vindens Engel i Dalen sang
Og hvisked' i Træernes Kroner,
Det var som tusinde Harper klang
I høje, i sjælfulde Toner,
Dryader dansed' paa hver en Gren,
Saa lystig i Natten stille,
Der Tre syntes To og de To bleve En,
Men Nøkken i Engen mon spille.

Hjemme man fik det omsider hørt,
Det kunde ej blive fortiet,
At Elverpigerne havde mig ført
Til Dansen og Trolderiet.
Jeg græd og bad, men det hjalp ej stort,
For Overtroen var større:
De Gamle sa'e: „Det har Trolden gjort"
Og holdt mig bag lukkede Døre.

Det skete at Naboens Gris blev. syg,
Og Taarerne for den runde,
En klog Mand hentes fra fjerne By,
At hjælpe for det han kunde,
Og saa blev jeg og det syge Svin
Sat under Kur og Pleje,
Saa delte vi fælles Medicin:
Vi var jo i Troldenes Eje.

Saa fik vi en Drik af en kraftig Urt;
Og staalet der blev over Døre;
Saa blev vi begge tilbørlig smurt, —
Ej andet der var at gøre!
Grisen rejste sig med et Rup,
Ved Kuren fandt den stor Lise,
Og mig blev der lovet mangfoldige Skrup,
Hvis mere jeg laved' en Vise.

Men Tiden svandt — det blev Høst og Vaar,
Mens Digterflammen den lued,
Paa Rokken sad de forhadte Blaar,
Min Moder med Riset trued;
Med Bindehosen var det helt galt,
Den laa paa Bænken hos Katten;
Det blev med en Lussing fuldtud betalt, —
Saa skrev jeg Digte om Natten!

Det svulmede som et Kildevæld,
Igennem de spændte Aarer —
Hvor kom det vel fra? Jeg ved det ej selv,
Det kom jo med Smil og Taarer,
Det strømmed' jo gennem mit hele Liv
I høje og jublende Toner,
Blandt Træer og Urter, Græs og Løv
Og Bøgenes bladrige Kroner.

Jeg fulgte Røsten og var saa glad,
Jeg glædede andre saa saare,
Jeg sang i Hytten foruden Mad,
Naar Smilet glimred' i Taare,

Jeg sang ud i Marken, jeg sang ud i Lund,
Uden at eje en Øre — —
Og synge jeg vil til min sidste Stund,
Hvis blot I min Sang ville høre!

Jeg er saa fattig som Fuglen paa Gren,
Kjole i Verden jeg ejer kun en,
Den er saa falmet, har ingen Kulør,
Skoen i Stykker, men godt mit Humør;
Øre i Skuffen jeg tæller halvtreds,
Lystig jeg synger, med Verden tilfreds.
Gud skal nok hjælpe at Føden jeg faar —
Altid til ham jeg i Nøden hengaar.

Men Du, som læser mit fattige Qvad,
Om Du er stor eller ringe,
O kunde som jeg Du være glad
Og aldrig med Lykken tinge!
Thi Denne hun flyver paa Døgnets Flugt
Og gækker i Verden saa mange, —
Nej — elsk Naturen — her er saa smukt —,
Og syng i Tiderne trange!

Kilden i Søndermarken.

Droslen slog i Skov sin klare Trille,
Rosen blunded' i den grønne Tjørn,
Da vi sammen sad ved Grottens Kilde
Til en Frokost med de muntre Børn.

Der var dejligt i de grønne Sale,
Vinden hvisked' om Naturens Fred
Og i Busken Skovens Nattergale
Triller slog om trofast Kærlighed.

Vaarens Engel atter fra os svinder;
Ak! dens Skønhed varede kun kort,
Ingen Blomst i Engen mer vi finder,
Hver en Trækfugl længst er draget bort,
Søndermarkens Glans er næsten svunden,
Bøgens Grene staa med Flitterguld,
Kun en lille Bellis staar i Lunden,
Hist, hvor Kilden risler underfuld.

Vidste Du, mit Barn, hvad den fortæller,
Kan Du læse i Naturens Bog?
Den et Blad af Danmarks Saga melder,
Jeg vil tolke Dig dens dulgte Sprog.
„Hører Du," saa risler nu dens Stemme,
„Støvets Barn, Din Tid er kun saa kort,
„Her var jeg i tusind Aar jo hjemme,
„Saa de mange Slægter vejres bort.

„Her jeg saa de gamle stolte Ege,
„Der blev plantet af en svunden Slægt,
„Her jeg saa de Kongebørn at lege,
„Saa dem blegne under Tidens Vægt;
„Jeg har læsket Nordens Amazoner,
„Hørt hvor Troner vaklede og faldt;
„Her blev plukket Vaarens Anemoner;
„Elskovs Smil og Taarer har jeg talt.

„Her sad Danmarks Dronning, Fru Mathilde,
„Med sin Sorg hun flyed' til mit Skjul,
„Ved min Fod hun plukked' Roser vilde,
„Hun var selv en fremmed Vandrefugl.
„I mit Bæger gemte hun sin Taare,
„Hvisked' ømt om Elskov eller Død.
„„Tause Ven," hun sukkede saa saare,
„„Du er tro, Du ved min Sjælenød".

„Ak, ved Hoffet var der mange Rænker,
„Enkedronningen var ond og haard,
„Falske var de silkesmykte Frænker,
„Dronningen et Barn paa 17 Aar.
„Kongen, vild, letsindig, kaad og flygtig,
„Drev med Vin og Kvinder her sit Spil,
„Struensee var smuk og mild og dygtig.
„Døm saa Dronningen hver Sjæl, som vil!

„Jeg har set de Hedenfarnes Sjæle,
„Jeg har rislet her for Skjold og Dan,
„Dagligt synger jeg Dit Eftermæle,
„Du, som lædskes af mit klare Vand.
„Ak! jeg saa saa Manges Kvaĺ og Brøde,
„Og jeg mumler om en svunden Tid,
„Slægter efter Slægter — alle døde!
„Jeg er kold for Livets Kamp og Strid."

En Sang om Fuglene.

Du lille Fugl,
Hvor er Dit Skjul,
Hvor blev Din Gynge-Vugge?
Du sang saa sødt til Vaarens Pris!
Svandt bort Dit skønne Paradis?
Og ser Du her kun Sne og Is
Til Vindens dybe Sukke?
Saa syng om Jul,
Min lille Fugl —
Thi selv en sagte Trille,
Jeg gerne høre vilde.

Hvor er Din Seng
I Vintren stræng,
Og hvor er Du tilhuse?
Da Bonden vandred' bag sin Plov,
Du sang fra Træ i nære Skov,
Men gav han Dig til Livsbehov,
Naar Vinterstorme bruse?
Paa frossen Gren
I Aften sen,
Med Hoved' under Vinge,
Dig Vindens Engle svinge.

Naturens Bud
Dem kaldte ud,
Hver Trækfugl bort at drage;
Mod Syden drog de fleste bort,

Besøget her var meget kort,
Thi fryse hjemme det er haardt,
I tunge Vinterdage.

Dejlige Vang,
Fuglenes Sang,
Vindenes Hvisken,
Klokkernes Klang
Stemmer i Vaaren til Sang nu mit Bryst.
Ud nu, min Ven, til den solstraalte Kyst,
Kildernes Rislen og Hunrævens Vov!
Naturen er vaagnet, der hidtil sov.

Kom nu, o kom,
Se Eder om!
Hvorfor i Sengen
Længer hvile i Slum?
Stæren nu fløjter og bygger sit Hus,
Skovsøen hvisker i Vindenes Brus,
Viben er kommet og Svalen i By,
Alle smaa Blomster sig pynte paany.
Sommer i By
Føles paa ny,
Borte er Sneens
Den sortsvangre Sky.

Menneskebarn, kan Du ikke forstaa?
Fuglene Triller i Luften nu slaa,
Det er for Dig, Du skal glædes derved,
Søg i Naturen dog Hvile og Fred!

Glem nu Dit Savn,
Stilling og Navn,
Tag saa Naturen
En Time i Favn!
Eier i Verden Du slet ingen Ven,
Følg mig, o Kære, til Skovsøen hen,
Læs i Naturens den hellige Bog,
Saa skal Du fatte, at Herren er god!

Nytaars-Sang.

Nu ringe vel i den store By
De Klokker paa Nytaars-Morgen:
De tone for Alle i Kvæld og i Gry
For Glæden saavel som for Sorgen.
Og Skæbnens Engel iblandt os gaar,
Men ej han siger naar Klokken slaar,
Hvad han i Livet vil bringe.

Nu staar han dejlig ved Aarets Dør
Med Glæden og Sorgen ihænde,
Men Begge skjules i Nattens Slør,
Og Ingen dem monne kende;
Som Søster-Engle de sendes ud:
Den lyse Alf bær' et gyldent Skrud,
Den sorte er streng og stille.

Velsignet være I Begge To,
Hver skøn som en Lilie-Stængel!
Og vil I Begge nu hos os bo,
Du Lykkens og Smertens Engel,
Da vil vi tage Jer sødt i Favn
Og sige: „Velkommen i Jesu Navn!
I Begge fra Gud ere sendte!"

Ja derfor, elskede Venner to,
Vi ikke vil frygte for Sorgen,
Men kunde vi haabe, bede og tro,
Velsignet blev Nytaars-Morgen.
Og dejligt bliver det nok en Gang
Naar Klokken synger vor Svane-Sang
Og Freden hos Gud vi finde.

Ved Krigen i 1864.

Nordens Himmel er fordunklet,
Tunge Skyer lejres der.
Længe har dens Stjerne funklet,
Men den atter dalet er!
Danmark var et yndigt Rige,
Hvilende i Lykkens Skød,
Alle Stænder der var lige,
Frihed hver i Glæde nød.

Men om Danmark nu maa bæve,
Folkets Aand forynget staar,
Danske Mænd vil Armen hæve,
Kækt for Dannebrog de slaa,
Hellig er den røde Fane,
Himlen sendte den til Jord,
Den skal ingen Fjende rane —
Et Symbol at Gud er stor.

Alfe-Bryllup i Skoven.

En stjerneklar Aften
I Skoven jeg sad,
Jeg drømte og tænkte
Jeg ved ikke hvad.
Det var ved en Kilde ved Skovbrynets Hegn,
Hvor Hvidtjørnens Roser faldt ned som Guldregn.

Da saa jeg et Syn, som jeg glemmer ej let:
I blomstrende Enge gik Dansen saa tæt,
I Maaneskin svang sig saa lystigt i Leg
Lysalfer, mens Stjernen fra Skyerne steg.

Ja der var af Alfe-Madammer en Flok,
Og smaa bitte Nisser, som taltes i Skok.
Der var jo et Gilde, det maa Du forstaa,
Men det var et Bryllup hos Alferne smaa.

De fleste mig syntes af højere Æt,
Og vil Du nu høre hvordan de var klædt,
Saa var det i Blomsternes glimrende Pragt.
Ung Flora dem vævede alle en Dragt.

Først maa Du høre den dejlige Brud,
Alfdronningens Datter, hvordan hun saa ud.
Af Størrelse var hun en halv Tomme lang,
Men kongelig var hun i Holdning og Gang.

Med hende i Følge var tusinde Møer,
Men alle i Maaneskins bræmmede Slør;
I Fingerbøls Skørter det himmelske Blaa
Om rundede Hofter helt yppigt den laa.

Og alle paa Foden bar Munkehatssko,
Guldstjernen var Spænder, paa det maa Du tro.
Saa var deres Kaabe et Lilieskrud
Besat med Guldstjerner af Stedmoder prud.

Men Herrernes Dragter var ogsaa charmant,
Af „Kejserens Krone“ en Kofte de fandt.
Af Lilier syet var Bluser og Vest,
Men „Ridderens Spore“ den smykked' dem bedst.

Og om deres Lokker saa smilende huld
Smørblomsten var trykket som luende Guld.
Forglemmigej-Stjernen var dem en Baret,
Og det var i Sandhed en prægtig Kasket.

Ja saaledes smykket var Alfernes Børn,
Og Gildet i Skoven, det stod bag en Tjørn,
Og mange til Dansen var samlet i Flok,
For der var jo Løjer og Lystighed nok.

De dansede hen over grønklædte Vang,
Mens Huldren fra Norge en Fjeldvise sang.
Vagtelen slog og en Drossel sa' „Kvit!"
Men Uglen var med og den tuded' „Tovit"!

De dansede hen over Engen saa prud,
De væved' sig ind i et Spindelvævs-Skrud.
Og da de svandt bort over Bjærgkammens Ryg,
Da syntes det kun som en Engkones Bryg!

Soldatens sidste Tanke.

(1864.)

Paa Valpladsen blodig Soldaten nu ligger,
Snart Hjertet er standset og slaar ikke mer,
Fremmede Sletter hans Hjerteblod drikker,
Og fjernet han er sine Venner saa kjær.

Han hører nu Evighedsklokkerne kime,
Dødsenglen vinker; han ved den er nær;
Men Tanken sig svinger en eneste Time
Til Hjemmet, at skue de Venner saa kjær.

I Dalen han finder de hjemlige Steder,
Den straatækte Hytte i Tanken han ser
Der hvor han nød Barndommens yndige Glæder,
Det bristende Øje nu hviler sig der.

Der sidder en Olding og sukker saa saare
Og venter med Længsel sin eneste Søn,
En Moder har fældet mangfoldige Taarer
Og bedet til Herren saa mangen en Bøn.

Men dybere skuer det bristende Øje;
Hvem søger i Hytten den Døende der?
Den Ven som i Livet ham kunde fornøje,
Han skuer i Aanden, han staar hende nær.

Et Blik paa den Kære — og sælsomt han smilte,
Han hvisked: „Vi Hisset skal mødes igen!“
Sit døende Hoved mod Hækken han hvilte,
Tys — hørte du ej hvor han sukked' i Løn?

Men Kampen den raste, og Natvinden bruste,
Kanonerne buldred' med Rædsel og Død —
Paa Marken de dræbende Kugler nu suste,
Paa Valen man skued' kun Smerte og Nød.

Han stred udi Slaget hin Dag ved Mysunde —
Nu vokser en Rose vild paa hans Grav,
Men fjernt over Danmark, paa Hav og i Lunde
Med Tak vil vi mindes den Skærv han os gav.

Sov sødt da, Du Kære, en Krans vi Dig binde
Og Laurbær skal smykke dit ukendte Navn,
Du offred' Dit Blod — det forgæves maa rinde,
Men hjemme de længe begræde Dit Savn.

Ej mere Din Grav kan med Blomster vi dække,
Du selv var en Blomst udi Ungdommens Glans,
— Men længe i Sang skal Du leve, Du Kjække,
Og Danmark vil række Dig Hæderens Krands.

En Sang for Pebersvenden.

En Pebersvend i Liv og Død,
Det skal mit Løsen være!
En saadan Karl har ingen Nød.
Han Kvinder ej begjærer.
Hans Liv er fint hvorhen han gaar,
Og det i alle Stykker;
Han skal ej under Tøflen staa,
Naar Fruen hun faar Nykker.

Jeg være vil en Pebersvend,
Saa skal mig ingen kue —
Kom selv Gud Amor til mig hen,
Jeg blæser ad hans Bue;
Om Pilen end er lagt paa Skud,
Mit Hjærte jeg dog lukker —
Hvad vil saa mig den lille Gud?
Forgjæves da han sukker.

Nej, Hurra for det frie Liv!
I dette kan man solde.
Thi har man først en kjælen Viv,
Hun vil tilbage holde.
Ja, gaar man blot til Døren hen,
Straks viser hun sig bister,
Dog værre, kommer man igjen
Og med en „Bjørn“ sig lister.

Saa leve da hver Pebersvend
I hele Danmarks Rige!
Kom, tag Dit Glas og klink, min Ven,
Og hør hvad jeg vil sige:
Der gives ingen Sjæl paa Jord
Saa fin som Pebersvende.
Ja, sidde ved et dækket Bord
Er bedst, naar man er ene.

Lad hele Verden stemme i
Om fagre, skjønne Kvinder!
Et Hurra for hver en, som fri
Sin Gang i Verden ender.
Vel synger jeg i Livets Vaar
Om Pebersvendens Lykke,
Men selv om jeg blev 100 Aar,
Jeg synger samme Stykke.

Ved Aarsskiftet.

Nytaarsklokker ringe
Hen over Dal og Vang;
Afskedshilsen de bringe
Om Tidens vekslende Gang.
De ringed' for længe siden
Hjemme, da vi var smaa,
Og vi maa følge med Tiden,
Hvergang at Klokkerne slaa.

O venlige Nytaarsmorgen,
Vi hilse dig alle igen.
Men Skæbnen ligger forborgen,
Nu sidde vi Ven ved Ven.
Naar Tidernes Engel kommer,
Han hvisker: du skal afsted!
Maaske vi før Aar er omme
Kan synke i Graven ned.

Saa lad da Tiderne rinde,
Og Dagene svinde og gaa,
Nu drage vi vil til Minde,
Naar Nytaarsklokkerne slaa,
At engang naar Klokkerne kime
Til Festdag i høje Kor,
Det bliver den sidste Time
For Støvets Sønner paa Jord.

Saa ønske vi da hverandre
Al Glæde i Jesu Navn —
Men skal vi paa Torne vandre
Og lide af Sorg og Savn,
Gud skjænk os dog alle herneden
Din Naade i næste Aar,
Og giv os dog Himmerigsfreden,
Hvad Skæbne end forestaar.

Ved en Konfirmation.

Tillykke med Din Daabes Pagt,
Gud signe Dig Du Kjære!
Og gid det Ja, i Dag er sagt,
Dig knytte til Vorherre;
At hvor Din Vej i Verden gaar,
Dit Løfte fast i Sjælen staar
Som Troens bedste Eje.

Gud give at den Hellig Aand
Maa lyse i Dit Hjerte,
Da bygger Du paa sikker Grund,
Thi skinner Troens Kjærte
For Dig paa Fremtids skjulte Vej.
Vor Herre glemmer sine ej,
Naar Verdens Storme true.

Ja voks nu frem i Tro og Dyd
Saa stille, blid og rolig,
Da blomstrer Haabets Gren med Fryd
I Hjemmets lune Bolig.
Men kommer Du fra Hjemmets Bo,
Saa glem dog ej din Barnetro
Og Jesu rige Naade!

Mit Livs Historie.

Hvor Engbunden dufter
I lyse Sommernat,
Der stod en venlig Bolig
Blandt Elletjørn og Krat.
Der byggede min Fader
Et stille, roligt Hjem,
Der blev jeg født og baaren
Og spirede frem.

Men ej jeg var som andre,
Det kan jeg nu forstaa.
Naar gamle Kvinder hvisked:
„Hvad fejler vel den Smaa?“

Jeg dansede ved Maaneskin
Paa Tue og Knold,
Saa Rygtet gik i Byen:
„Den Tøs er en Trold“.

Begavet meget tidlig
Med sælsom Fantasi,
Jeg Syner havde mange,
Det var som Trylleri;
I de blomstrende Enge,
Ved den grønne Hybentjørn,
Der havde jeg min Højsal
Helst blandt Naturens Børn.

Da saa jeg Fantasiens
De glimrende Øer,
Den stolte Fru Morgana
Med alle sine Møer.
Naar Oberon spilled'
I Guldhornet kvik,
Titania med Flora
I Dansen selv gik.

Jeg saa dem som i Drømme,
De vinked' til den Smaa,
At vi skulde være Venner,
Det kunde jeg forstaa.
De dansede paa Liljen
Mellem Taare og Smil,
En Krans mig rakte Nymfen,
Hin skønne Kirsten Pil.

Og naar jeg saa fortalte
Om de Syner, jeg har set,
Af Tøsens sære Tanker
Blev der spottet og let.
Men gamle Koner hvisked':
„Tro kun hvad I vil,
Elverpigen driver
Med Ungen dog sit Spil"!

En Dag jeg nu mindes,
Som var det i Gaar,
Og dog er der svunden
Et halvt Sekel Aar.
Jeg skulde ud at vogte,
Vi havde et Par Køer,
Da saa jeg atter Landet
Med de straalende Øer.

Men nu var det ej Alfer,
Der svang sig i Leg,
Nej, det var Nordens Helte,
Og Mennesker som jeg.
De trylled' frem et Billed'
For Sjælens indre Blik,
Og det var gamle Venner,
Som jeg kendte paa en Prik.

Da saa jeg Turnering
Og Klang af Ridderspil,
Jeg glemte, at i Verden
Var Bindehoser til.

Jeg kasted' m i n i Engen
Hvor den „Hjelmede“ laa,
Mens stille jeg paa Ridderen
I Ringdansen saa.

Da saa jeg Tribunen
Med de nordiske Møer,
Hver vinked' til sin Ridder
Med et guldvirket Slør.
Og hvergang saa fejret
For sin Dame han holdt,
Hun fæsted' paa hans Brynje
En Sløjfe saa stolt.

Jeg saa hvor fint han bøjed sig
Paa skumdækte Hest,
Mig trylled' Fantasien,
Ved dens Bord jeg var Gæst.
Dog pludselig jeg hørte
Et hvinende Skrig,
Det var min kære Moder,
Saa bleg som et Lig.

Hun raabte højt i Vrede,
Og Kappen hun svang,
Nu svandt mine Kæmper
Med Trompeternes Klang,
Og det, der blev tilbage,
Var den hjelmede Ko,
Hun tyggede paa Hosen,
Og tog den med Ro.

Ja nu blev der truet
Og jamret og grædt,
Men Enden paa det Hele
Var, at Hosen var ædt.
Nu svandt mine Helte,
Med Brynjer, Sværd og Skjold,
Og mange Tider saa jeg
Hverken Kæmpe eller Trold.

Nu kom jeg ud at tjene,
Og alt som Tiden gik,
Jeg lærte at bestille
Og ta' fat paa, hvad jeg fik.
Jeg fæstet var en Garver,
Som boede ved Strand,
Nu blev min Trylleverden
Det blinkende Vand.

Jeg saa den hvide Maage
Paa det spejlblaa Vand,
Og gjennem Nattens Taage
Den snehvide And.
Den vilde Svane vugged' sig
Paa Havdybets Spejl,
Og stolte Snækker gynged' sig
For det fulde Sejl.

Men skjønnere Syn
Var i Aftenen tyst,
Da saa jeg skøn Havmand
Med skjælbedækket Bryst;

Han sad forover bøjet
I milde Sommernat,
Med Glædens Smil i Øjet
Og Uglen paa sin Hat.

De lyse Lokker flagred'
I sælsom Straaleglans,
Af Klinteroser snoed' sig
Om Barmen en Krans,
Og Guldharpen slog han
Med Sang og Klokkespil,
Saa alle Vaarens Fugle
Maatte lytte dertil.

Saa henrandt de Dage,
De talte sig til Aar,
Jeg som en voxen Ungmø
Nu smilende staar.
Jeg som den grimme Ælling
Havde Verden probert —
Jeg havde ingen Skjønhed.
Og det var saa forkert.

Men hvad der var en Lykke,
Var det frie, muntre Sind,
Jeg havde Lys i Øjet
Og Smilet paa min Kind.
Jeg kunde Sjæle vinde
Og Venner her og der,
Og den, der ret mig kendte
Fik den grimme Unge kær.

Saa gav jeg da mit Hjerte
Til en vakker Ungersvend,
Men følte nu med Smerte,
At der var Fler om den.
Thi alle Byens Piger,
De sa', han var saa smuk —
Det mangled' jeg desværre,
Det følte jeg med Suk.

Og naar vi kom i Dansen,
Langt værre gik det til,
Da brused' Sangens Toner
Med klingende Spil —
Han kunde danse „Hopsa“,
„Mazurk“ og „flette Ben“ —
Jeg kunde kun en Vals,
Ja en ganske langsom en.

Og kom jeg først i Runddans,
Var jeg dummere end Torsk,
De spillede „Hopsa“,
Jeg dansede en „Skotsk“.
Og Pigerne de grinte,
Det kunde jeg forstaa —
Men den, der var min Danser,
Han tav og lod mig gaa.

Min Kjæreste i Dansen
Fik Tøsene fat,
Jeg saa dem at flokkes
Og nappes om min Skat.

Husaren var saa dejlig,
Som Cupido saa smuk,
Men jeg var saa uheldig,
Blev der hvisket med et Suk.

Naar Spillemanden hviled'
Og smurte Buens Streng,
Han favned' Byens Piger
Nu alle i Flæng,
Og hvad der var det værste,
Han lod mig se derpaa.
Han raabte: „Heida Spillemand,
Vi „Jødeturen“ faa.“

Saa fik de „Hjerter Es“,
„Det lille F“ og „Riil“,
Og saa en „Links forkert“,
Og han fløj som en Pil.
Saa drak han af Flasken
Og raabte: „Vi kør paa!
Spil op nu, Musikanter,
Vi „Pudestykket“ faa!“

Saa blev da en Pude
I Stuen baaren ind,
De knæled' ned paa denne,
Han kyssed' deres Kind.
Jeg ene gik fra Dansen
I Frost og i Kuld' —
Min Kærest' sad i Stuen
Og var styrtende fuld.

Syv Aar jeg ham fulgte
I Tanken saa tro,
Endskønt jeg altid vidste,
At om ham var vi to.
Tilsidst dog i Vrede
Med den Falske jeg brød,
Men ak, det var en Smerte,
Som nær voldte min Død.

Nu kom en anden Frier,
Paa ham var jeg vis —
Det var en gammel Gnier
Saa nær de Halvtreds.
Det var en rigtig Støder —
Var den anden for smuk,
Var denne grim og hæslig
Og stiv som en Buk.

Men denne havde Penge
De sad hos ham ej løs,
Saa bejled' han med dem
Til mig fattige Tøs.
Men hvor jeg ham mødte
Paa Sti og paa Vej,
Det Første og det Sidste
Var om Heste og Kvæg.

Saadan faldt hans Tale
En Sommeraften sen:
„Jeg søger mig en Kvinde,
Ligemeget hvad for en,

Men hun skal være dygtig
I Mark og i Eng,
Og hun skal røgte Kvæget,
For at spare mig en Dreng.

Ja, der er nu saa mange,
Som har bejlet til mig,
For Stedet det er godt,
Og man ved, at jeg er rig.
Du har vel ingen Penge,
Men desmere Forstand,
Og slutter Du Akkorden,
Saa tror jeg, Du gaar an.“

Jeg raabte: „Nej aldrig
Du faar mig dog dertil
At slutte den Akkord!
Tag saa heller hvem Du vil!
At gifte mig for Penge,
Være Slave og Træl!“
— Det lod som han sørged',
Men saa drak han sig en Pægl.

Saa tjente jeg for Brød,
Fik ej Gaard eller Sted,
Min Mand blev en Skrædder
Og tilsidst kom jeg med.
Mit Hjem blev en Hytte,
Men jeg havde det jo smaat,
Dog sang jeg for Alle,
Og jeg kransede mit Slot

Med Roser og Buxbom,
Reseda, Krusemynt,
Naturen stod mig bi
Og gav Haven sin Pynt.
Der sad jeg i Hytten,
Jeg strikkede og spandt,
Og mange gamle Minder
For Sjælens Dyb oprandt.

Og det var disse Venner,
Som ved Kilden holdt Fest,
De kom med Vindens Susen
Som paa vingede Hest.
De smilede og sukkede,
De kjendte mig saa godt,
De kransede min Hytte
Som et straalende Slot.

Den ene det var „Glæden“,
Saa skjøn som aldrig før,
Guldroser han strøede,
Paa Tærsklen ved min Dør.
Den anden hed „Tilfreds“,
Og han smilede saa blidt;
Han sagde: „Jeg vil lære Dig
At glæde Dig ved lidt“.

Den tredie mere dejlig var
Endda end de To,
Han sagde: „Jeg er „„Taalmod““,
„Du faar mig nok behov;

„I Sorgen skal Du lære
„At kalde paa mit Navn,
„Da vækker Du „„Haabet““,
„Der slumrer i min Favn.“

Usete af Andre
I Vaskekonens Hjem
De gjæstede Hytten;
O hvor elskede jeg dem!
Naar Duggens fine Draaber
Paa Liljebedet faldt,
Jeg syntes, de af Engle
I Perlesnor blev talt.

Men Tiderne blev trange
Med Fattigdom og Nød,
De Smaabørn vare mange,
Og jeg savnede Brød.
Jeg kjæmpede med Sygdom,
Med Smerte og Savn,
Men Haabets lille Engel
Bar jeg sødt i min Favn.

Nu er jeg bleven Enke,
Er over de halvtreds,
De Tider ere trange,
Men dog er jeg tilfreds,
Min Træsko den er bundløs,
Og Trøjen er itu,
Og ude blæser Vinden,
Men jeg synger endnu.

Ja, Mangen en sig ømmer
Ved Tidernes Tryk,
Men jeg gaar i Skoven
Efter Brænde paa min Ryg.
Der synger Himlens Fugle,
Der er jeg glad og fri,
Der lærte jeg af Skæbnen
En dejlig Melodi.

Den Byrderne kan lette,
Om Kampen den er haard,
Den synger for den Trætte
Naar Haabet fra ham gaar,
Naar Taaren Øjet væder
I Sorgens mørke Nat. —
Du spørger, hvad den hedder?
— Jeg kalder den: „Tag fat“.

Tog Smerten hos mig Sæde,
Og Glædens Engel svandt,
Ved Arbejd' og at bede
Jeg Fred i Sjælen fandt.

Ewaldsbøgen.

Tilegnet Børnene.

Du stolte Træ i Skoven,
Som stod i Vaaren Brud,
Naar Fugle sang foroven,
Hvorfor vil Du gaa ud?
Du Søndermarkens Smykke,
Du Havens fagre Mø,
Fik Du ei bedre Lykke,
End visne hen og dø?

Skal Skovens Dronning ende
Og saadan blegne hen?
Bli'er Du til Pindebrænde,
Min stolte, ranke Ven?
Husk, paa Din Digtertrone
I Din den grønne Favn
Fik Oehlenschlæger Krone
Til sit det store Navn!

Kom ud en Aften milde
Til Bøgestammen hen,
Saa skal Du se, Du Lille,
Den har ei langt igen.
Naar Duggens Draaber trille
Paa Bøgens tørre Gren,
„Farvel!“ den hvisker stille
Bag Taare blank og ren.

Den staar bag grønne Linde
Saa døende i Vang;
Den gamle Kildekvinde
Nu skrev dens Svanesang.
Og til smaa Venner kære,
Den skal tilegnes her.
Syng den til Bøgens Ære
Blandt Søndermarkens Træer!

En Sommeraftens Drøm.

Jeg sad i Bøgenes Skygge
En Aften i svale Lund,
Da Maanens Straaler de bygge
En Guldbro vidt over Sund.

Og sælsomt Stjernerne blinkte,
De glimrede rødt i Sky,
Det var som de venligt vinkte
Mig op til en Verden ny.

De viftende lune Vinde
Og Drømmene fik mig fat,
Jeg glemmer den ingensinde,
Den dejlige Sommernat.

Jeg skued' den lyse Stjerne
Bag Skyens hvælvede Blaa,
Jeg ønskede mig saa gerne
Didop hvor Sorger ej naa.

Jeg dyssedes mer og mere
I Søvnens venlige Blund,
En Engel sendt fra Vorherre
Stod for mig i Drømmens Stund.

Han sagde med Toner milde:
(Hans Stemme den var saa blid)
„Du kunde ej om Du vilde,
„Nej, først maa Du ligge død!

„Men staar Dit Hjerte i Lue
„Af Kjærlighed til Din Gud,
„Du Paradis-Landet maa skue,
„Derom jeg bringer Dig Bud.

„Kom, Søster," han bød mig Haanden
Og gav mig et Vinge-Slør.
Og førte mig saa i Aanden
Til Evigheds lukkede Dør.

Jeg syntes, jeg sittrende bæved'
Og frygted' for Herrens Dom —
Utallige Engle svæved'
Og dansede rundt derom.

Nu Døren paa skjulte Hængsel
Sig aabnede for mit Blik:
Jeg saa at fra Jordens Trængsel
Saa Mange til Glæden gik.

Jeg saa de talløse Skarer
Af Fædre for Tronen staa,
Snehvide Klæder de bare
Og Evigheds-Blomster i Haar.

De vare i Troen døde
Og ønsked' kun Freden hist —
Nu plukked' de Roser røde
I Hjemmet hos Jesu Krist.

Da hørte jeg Harpestemme
Og tusinde Engles Sang,
Til Ære for Gud der hjemme
Hosiana saa lifligt klang.

Jeg søgte iblandt dem Alle,
Og troede at finde en Ven,
Som jeg kunde til mig kalde —
Men Ingen kom til mig hen.

Jeg havde saa mange Kære
Her ovre bag Dødens Hav,
De maatte hos Gud vel være,
Som jeg havde lagt i Grav.

Jeg stod der med Taareblikke,
Jeg traf ej en eneste Ven,
I Paradis vare de ikke —
Hvor var de da gaaed' hen?

Nu blev der i Himlen Trængsel
Og tusinde Harpers Lyd;
Sig drejede Dørens Hængsel,
En Engel kom hjem med Fryd.

„Halleluja" monne det klinge
Af hele det salige Kor,
Han førte smaa Børn paa Vinge
Derhjem hvor Sorgen ej bor.

Og Lysets Engle sig flokke
Med Lilier og Blomsterflor —
Nu ringer den himmelske Klokke!
Sligt hørtes vist ej paa Jord.

„Græd ikke“, sagde en Stemme
Og favnede ømt de Smaa;
»Nu har Du i Himlen hjemme
„Og lege med os Du maa.“

Men atter gik Dørens Hængsel,
Og atter de Klokker lød,
Hjembaaren fra Jordens Trængsel
Kom fler af den blege Død.

Men ak, det var ikke til Glæde,
De ilte mod Døren hen —
Jeg hørte Englene græde
Da Døren gik til igen.

De kom i et andet Lukke,
Som ikke jeg fik at se,
Jeg syntes at høre dem sukke,
Mens Engelen raabte: „Ve“.

Nu syntes jeg, Engelen svæved'
Hvorhen — det vidste jeg ej —
Af Nattekulden jeg bæved'
Af Drømmen vaagnede jeg.

Men ser jeg Stjernerne blinke
Og Maanen sejle i Sky,
Jeg synes, de atter vinke
Mig hjem til den store By.

Men Engelen finder jeg ikke,
Om Dagen han fra mig flyr —
Jeg tænker med Taareblikke
Paa natlige Æventyr.

De gamle Skikke paa Landet i svunden Tid.

Se nu jeg Dig fortælle vil
Hvordan paa Landet det gik til,
At først i dette Hundred Aar
Holdt Nissen til i Hus og Gaard.

Han røgted' Kvæg og strigled' Hest,
Hvor han holdt til der gik det bedst,
Men da var Bonden ei saa klog,
Da læstes ei i Blad og Bog.

Men heller ej var Konen fin,
Hun gik med Bul og kruset Lin,
I Vadmels Trøje, Skjørt af Drejl
Og sjelden saa hun sig i Spejl;
Da passed' Pigen helst sin Rok,
I Løn var 14 Daler nok.

De brygged', baged', sang og spandt,
Mens Hør og Blaar paa Tenen svandt.
Om Aftnens Stund ved Ovnes Skær
Fortaltes mangt et Æventyr.

Der kendtes ej til Vin og Most,
Nej Fedtebrød og Sild og Ost,
Selv Kaffen var en sjelden Ting,
Ved Gilder kom den først omkring.

Da døsed' Ingen Tiden bort
Ved Baier, Brændevin og Sort,
Og det var knap at tænke paa
En Thevandsknægt var til at faa.

Den bedste Ret var Sødmælksgrød
Med gule Ærter, sat i Blød,
Og Suppen kogt paa Svineryg
Med grove Melklump haard og tyk.

Blev Aaret godt saa hen paa Jul,
Saa blev det flot, saa fik man Sul.
Der slagtedes i Gaard og Hus,
Og Øllet flød i Glas og Krus.

Og Æbleskiver blev servert,
Og gik det saa med en forkert,
Da Hyrdedrengen slog sig ned
At se om Mor en Kage sved.

Om Juleaften fejret blev,
I Lo og Stald et Kors de skrev,
Og Pigen malked'; Karlen rask
Ved Gaardens Trug tog sig en Vask.

Paa Bordet stod et Saltmadsfad,
Hvor Kød og Flæsk maa følges ad,
Ja dette blev serveret først.
Af Kanden slukked man sin Tørst.

Nu var det saa at Skikken bød,
At Nissen fik sin Julegrød.
Eja! med Smør! hvor blev han glad:
Konfekt, Rosin i Grøden sad.

Saa blev der Salmesang i Hus,
Naar det var endt man spilled' Bruus
Og Keiser, Konge, Sorteper,
Og saa om Kager for Plaser.

Der „staalet" blev i Stald og Hus,
Og signet over Brød og Krus,
Man frygted' Vætter, Hex og Trold,
Tilsidst man gav sig Gud i Vold.

Og Juledag var Kirkefest,
Man offrede til Degn og Præst,
Og saa, naar Offringen var slut,
Seks Skilling gav man Kirkens Tut.

Om Dagen gik man paa Visit,
Den Rige gav den Arme lidt.
Og Bondekonen, glad i Sind,
Fortalte om sit Vadmelsspind.

„Hellig Trekonger“ gjaldt dog mest,
Saa blev der Ornegildefest
Og Byens Orne, nok saa kry,
Fik alle samlet da paany.

Paa Omgang maatte Ornen gaa,
Og hvor den er, skal Gildet staa.
Først nu man fejed' Julen ud
Og hver en Hals fik smagt paa Tud.

Ja der gik alle rent omkuld,
Den bedste Mand blev sprøjtefuld.
Tilsidst hverandre ej man saa,
De alle under Bordet laa.

Men saa naar Julen var paa Dør,
I Loen Plejlen klang som før.
Pigen karted', Konen spandt,
Og hver en Dag med Arbejd' svandt.

Saa kom den muntre Fastelavn,
Og Løjer fik man saa tilgavns:
De Bønderkarle red omkring,
Og øved' mange sære Ting.

Var Karlene i Byen smaa
Saa fik de Hat og Skørter paa,
At tigge Æg i hver en Gaard.
En rask Svingom hver Pige faar.

Saa kom nu Dansen snart i Gang,
Mens hele Flokken lystig sang.
Ja Fa'r og Moer, Tøs og Dreng,
Selv Røgteren var i det Slæng.

De samledes, at smage Øl,
Og kom der saa paa Tønden Hul,
De drak som Svampe, alle Mand,
Og æres den, som drikke kan.

Om Tirsdag blev en Tønde sat
I Snoren med en gammel Kat,
Saa red da alle i Galop
Og slog til Tønden, saa den hop.

Det var en vild, barbarisk Leg,
Thi Hesten stejled', Katten skreg;
Og den, der slog den sidste Stav,
Et Hædersnavn derfor man gav.

En Kattekonge blev han kaldt,
Naar Dyret dødt paa Jorden faldt,
Da skraaled' højt den vilde Flok.
Og smykt med Baand blev sidste Stok.

Af Løjer blev der siden nok,
Saa trilled' Æg den hele Flok.
De „solgte Lærred", „stanged Aal",
Og „fanged' Ræv", samt „skrev til Maal".

Den Spillemand fik sjelden Hvil,
Saa dansedes en Tremands Ríil,
Det lille „F“ var da i Gang
Og „Seira“ Byens Piger sang.

Og Stuens Gulv var stampet Ler,
Der kendtes ej til fin Maner,
Om aldrig Pigen var saa smuk,
Gav hendes Danser ej et Buk.

Og der han stod saa høj og rank,
En Ungersvend med Hatten blank.
Der klappes af, og i en Fart
En anden tog hans Pige snart.

Og blev det Nat og Klokken tolv,
Saa blev det til et rigtigt Sold,
Ved Punchebollen om et Bord
Skreg alle nu i viide Kor.

Ja nu er Flothed overalt, —
I Verden gaar det splittergalt,
Thi Løgn og Svig iblandt os bo,
En elsket Ven man knap kan tro.

Man leve vil paa fin Maner,
Til ingen Ting man duer mer.
Og dagligen man har sat ud,
Tilsidst man ejer knap en Klud.

Om knap man har til Husbehov,
Paa Buler, Dans og Nattesjov
Man svinger sig i Glædens Rus
Og lever kun for Øl og Krus.

Man drikker Lastens Bæger ud,
Fast mange tro ej mer paa Gud,
Og mange flere vide vil,
At Helvede ej mer er til.

Og vaagner man i Synden brat,
Revolv'ren hastig man faar fat.
Et Tryk paa den, og gik det an,
Var Gælden sonet nu paastand.

Hvad Maanen fortalte.

Over Skyen sejled' Maanen paa sin høje Kongestol,
Den Nattens blege Dronning i sin bræmmede Kjol',
Den gik sin lange Vandring over Himlens høje Hvælv,
Den kendte ei Forandring, men liig den blev sig selv.

Den gammel er af Dage, ja mange tusind Aar.
Den fortalte mig en Saga, som høre du faar,
Og hvad den mig fortalte om sin Vandring over Jord,
Det her jeg dig beretter med Maanens egne Ord.

„Se Jorden den var øde, den var klimpet og mørk,
„Da blev jeg sat at lyse for Verdensrummets Ørk;
„Kun sex Dage gammel var Verden, da jeg
„I en purpurfarvet Kaabe over Jorden opsteg.

„Vorherre nu hvilte, da hans Gerning var gjort,
„Over Skyen jeg ilte i Himmelrummet stort,
„Jeg smilte ned til Træet, kyssed' Blomsten paa Kind,
„Men allergladest saa jeg i Paradiset ind.

„Hvor var det skønt at skue de ædelbaarne To;
„Ung Adam med sin Frue, stolt Eva saa god,
„De gik som glade Børn, og priste Himlens Gud,
„Og sad bag vilde Tjørn og sang hans Lovsang ud.

„En Aften, det var silde, jeg mindes det nu,
„Det gik de Sjæle ilde, som med letsindig Hu
„Lod af Slangen sig forføre, og nu af deres Gud
„Det Magtsprog skulde høre: „„I pakke jer ud!““

„Da var det en Aften med Undring jeg saa
„I Bethlehem's Vænge en Engel at staa:
„Hans Vinger gik i Bue fra Taa og til Top,
„Som Bøgen i Skoven han ragede op!

„Fast aldrig jeg straaled' i lysere Glans,
„Millioner af Stjerner slog om mig en Krans;
„Hyrderne bæved', men Englene sang,
„Et „„Ære være Gud““ i Dalene klang.

„Jeg hellig tre Konger i Dalen og saa
„Og Stalden, hvor Barnet, det Himmelske, laa,
„Jeg kastede min Straale i Herberget ind,
»Og kyssed' Guldglorien paa Himmelkongens Kind.

„Jeg fulgte den Høie paa hans lange Vandrefærd:
„Jeg saa ham hin Aften, da Peder drog sit Sværd;
„Jeg svøbte mig i Skyen i Fornægtelsens Stund!
„Da Midnatshanen galed', og andre laa i Blund.

„Jeg lyste over Golgatha hin rædsomme Stund,
„Da Herren som en Røver maatte lide Døden ond:
„For første Gang min Bane var bleven mig trang,
„Da hver en Stjerne blegned' og Bjergene klang.

„Jeg saa de døde Sjæle, som der var vandret bort
„Fra Stenkistens Fjæle, i Byen vandre fort;
„Jeg hørte Jorden skjælve og Klipperne faldt;
„Jeg hylled' mig i Skyen, men jeg hørte det Alt.

„Jeg saa Ham hin Morgen med straalende Blik,
„Da sejrrig og stor Han af Graven udgik;
„Jeg kasted' ud min Straale i en skinnende Krans,
„Som tusinde Karfunkler de lyste i Glans.

„Jeg fulgte Herrens Veje, — men vil I høre til,
„En jordisk Historie fortælle jeg vil:
„Dernede paa Landet, det var ved en Skov,
„Der gik en lille Bondedreng og sang og kørte Plov.

„Nu var det blevet Aften, han fodrede sin Hest,
„Han smilte op til Maanen — han vilde være Præst:
„Se det var Morten Borup ved Skanderborg Sø;
„Hans Navn fik et Ry, som i Verden ej vil dø.

„Men det er længe siden jeg straalte paa hans Vej,
„Og meget har jeg skuet som Verden mindes ej,
„Nu saa jeg i Odense engang i fattig Vraa
„En Skomagermester at favne sine Smaa.

„Den Ældste var Hans Christian, i Byen velbekendt,
„De hvisked: „„ Han bliver en Døgenigt omtrent;““
„Men Drengen kæmped' tappert med Fattigdom og Nød,
„Der kom de Dage tunge, da han tiggede om Brød.

„Han løb af sin Lære, han fik Sult, han fik Hug,
„Jeg hørte mangen Aften hans klagende Suk;
„Men Skomagerdrengen blev kranset ved sin Grav,
„Og Jordens største Konger ham Laurbærkransen gav.“

Se, dette lille Æventyr fortalte Maanen mig!
Det Sidste, den sagde, var: „Jeg kender ogsaa Dig,
„Jeg fulgte Dig saa tit gennem Smerte og Nød,
„Og hørte ofte Sukket i Stilhed for Brød.

„Langt borte i Vesten, fast tusinde Mil,
„Til alle dine Kære jeg kaster mit Smil,
„Jeg følger deres Vej i det fremmede Land,
„Og glædes ved at nu fra dem jeg hilse Dig kan.“

Den kastede sin Straale paa min barkede Kind.
„Ja, hils dem!“ jeg raabte, vemodig i Sind;
„Og naar du dem finder i den fremmede Havn,
„Saa hils dem alle Tre da, i Frelserens Navn!“

Ved Kejseren af Ruslands Død.

Ruslands Kejser! Ved Din tause Baare
Mindets Engel staar i Sørgeflor.
Ved Din Grav faldt mangen stille Taare,
Folket sørged' for sin Hersker stor.

Ven Du var for Millioner Sjæle,
Stor i Verden var Cæsarens Magt,
Mere skønt er nu Dit Eftermæle,
Der med Taarer blev ved Graven bragt.

Nu i Fredensborg er tomt og stille,
Sidste Rose nu er vejret hen,
Men paa Kvisten Duggens Taarer trille,
Selv Naturen sørged' for en Ven.

Her sad ofte under Bøgens Kroner,
Kranset af Viol og vilde Tjørn,
Herskeren for Jordens Millioner
Legende med Hoffets muntre Børn.

Her i Nord han følte sig som hjemme,
Her blandt Venner var saa godt at bo,
Her sig ingen skjulte Fjender gemme,
Alle vidste, Kejseren var god.

Her for Verdens Storme fandtes Hygge,
Alle jubled' ham sin Glæde ud,
Her blandt os han gerne vilde bygge,
Førend Døden sendte ham sit Bud.

Guldets Krans de lagde paa hans Baare,
Slynget mellem dyre Ædelsten,
Fattige har kun den stille Taare,
Engle flette den i Oliegren.

Den for ædel Daad de ham vil bringe,
Han bar største Krone her paa Jord,
Guldet er mod Taarekransen ringe,
Ædel Daad har Løn hvor Engle bor.

Naar de Tusinde Dig Kransen sende,
Kejser, Konge, Rig- og Fattig-Mand,
Tør da og en fattig Feje-Kvinde
Takke Kejseren i ringe Stand?

Ogsaa mig i Naade Du betænkte
Med en Skærv hvergang Du gæsted' Nord,
Derfor, for De Gaver som Du skænkte,
Nyd Din Løn nu hist i Englekor!

Til Han-Elephanten

(da Hunnen var død).

Ja, Du er en Kæmpe, saa prægtig og stor
Fra Sydens det herlige Rige,
En større Kolos nu ei findes i Nord,
Din Slægt har i Verden ej Lige.
Du kom over Havet med Frue hertil,
Som nu for de Smaa jeg fortælle det vil:

Den Frue hun gjorde gemytlige Ting,
Og hun var saa Mange til Glæde,
Men Du gaar cg trisser saa gnaven omkring,
Og tænker paa Drikke og Æde.
Ja Du er saa vranten, saa prikken og sær,
Du skryder, om Nogen vil komme Dig nær.

Din høibaarne Frue i Døden gik hen,
Nu maa Du som Enkemand vandre,
Og vil Du formæle Dig siden igen,
I Danmark Du finder ej andre.
Thi saadan en Dame at købe er dyr,
Og det er jo kedsomt for Dig, gamle Fyr!

Mod Damerne er Du ej heller galant;
Du sprøjter dem Vandet i Straale,
Ja hæslige Konster Du gør, Elephant,
De Skønne ej saadant kan taale:
Du sender en Skylle dem flux over Hat,
Og gnistrer med Øjet saa vild som en Kat!

Hil være Din Frue, som mild var at se,
For hende var slet Ingen bange.
Nej, hun gjorde Konster saa Folk maatte le, —
Om hende er Minder saa mange.
Men viser Du Arrigskab, Vrede og Trods.
Jeg skriver i Bladet, at Du er en Klods.

En Aftenstemning.

En Aften jeg stod i den grønne Skov,
Og hørte en Sangfuglestemme.
Den kviddred' saa sødt til Naturens Lov,
Det var Sangen fra Minderne hjemme;
Saa sødt lød de lokkende Toner!

Saa tankefuldt stod jeg i Skoven der
Og hørte paa Fuglenes Trille,
Jeg hørte den Sang i min Barndom især,
Det mig syntes igen jeg var lille —
Mig rørte de lokkende Toner!

Jeg hører den Fugl i Busken at slaa,
Den samme fløjtende Stemme,
Men nu er jeg gammel, runken og graa,
Og Hytten er sløjfet derhjemme. —
Jeg græd ved de lokkende Toner!

1807.

Mel: Vift stolt paa Codans Bølge.

Blandt Vaarens Blomster vilde —
I Søndermarkens Lund
Stands her ved Grottens Kilde
En Sommer-Aftenstund!
Hvad danske Saga melde
Om længst forsvundne Aar
Vil Kilden Dig fortælle,
Om Sproget Du forstaar.

Det var i Attenhundred',
Man talte dertil syv,
At Brittens Kugler dundred',
Man skjalv for Gods og Liv!
Thi Fjenderne var stærke,
Og Kampen den var haard;
Det Dansken fik at mærke
Ved mange dybe Saar.

Hvor det gik til i Staden
Har Andre Dig fortalt.
De Kugler slog i Gaden,
Saa Taarn og Huse faldt.
De bombardered' Byen,
Det gungrede i Strand;
De Luer slog mod Skyen,
Og Fjenden raabte: Brand!

Det var saa grum en Fjende,
Der røved', plyndred' her,
De Landet havde inde
Og laa paa Frederiksberg.
De gjorde mangt et Bytte,
Og Brittens vilde Hær
Gik om i Gaard og Hytte
Og kom med Ild og Sværd.

De daared' Mø og Kvinde
Og gjorde kun Fortræd,
Og for den grumme Fjende
Ej Dansken havde Fred.
Hvad skulde de vel gøre?
De kunde ej modstaa.
Der splintres Port og Døre,
Og brudt blev Laas og Slaa.

Ved Kilden holdt de Køkken;
Her laa den vilde Hær,
Der pralede af Lykken. —
Og hist paa Frederiksberg

De røved', hvor de kunde,
I Hytte, Hus og Gaard,
De var som bidske Hunde
Og slog saa mangt et Saar.

Jeg maatte Vandet yde,
De drak i Tøndemaal;
Jeg fyldte deres Gryde
Til Ærter, Grød og Kaal.

De gik i Staal og Plade
Paa Mark, i By og Skov,
I Gaard og Hus og Gade
Som Ræven gaar paa Rov.

Den stolte Bøg i Skoven
Faldt om ved Øksens Hug;
Og Vindens Sus foroven
Genlød af Bondens Suk.
Men efter Krigens Rasen
Man fik ham dog afsted; —
Saa drog han bort, det Asen!
— Men Flaaden tog han med!

De fire Aarstider.

Foraaret.

Vaaren er kommet med Blomster i Hat,
Børnene lege derude Tagfat,
Sneen er smeltet og Lærkerne slaa,
Og under Lyngtæppet Blomsterne staa.

Yndige Flora, vi hilse Dig nu,
Ingen i Verden er dejlig som Du!
Du er en Maler saa mægtig og stor,
Du bringer Liv i den sovende Jord!

Sneklokken kalder af Søvnen Du først,
Saa Anemonen paa Skovenes Kyst,
Saa kommer Bellis saa hvid ud i Eng.
Og Flere og Flere Du skaber i Flæng.

Nu komme Blade af svulmende Skud;
Fuglene synge: „Kvivit, vi skal ud“;
Saa kommer Storken! Man siger den bær'
Rollinger hjem, naar den hviler sig her.

Ude i Skoven er Lystighed nok!
Ræven nu haver en boltrende Flok;
Stille han lister sig bort fra sin Viv,
Kommer tilbage som Hønsenes Tyv.

Ude i Vangen er dejligt og skønt,
Majløv i Kranse og Mosset saa grønt.
Jeg er saa glad, naar i Lunden jeg gaar,
Lytter naar Kærlighedsdronningen slaar.

Yndige Flora, Gud signe Dig nu!
Ingen i Verden er dejlig som Du!
Blomster og Solskin og Fuglenes Lyd —
— Den som har Hjerte maa juble af Fryd.

Sommeren.

Yndige Sommer, velkommen tilbage!
O, Du er smuk!
Herlige Blomster og solskinte Dage!
Vindenes Suk
Hviske saa sødt naar sig Grene bevæge,
Ude paa Vangen Smaabørnene lege,
Køerne brøle og Lammene bræge —
Herlig er Sommerens Tid! —

Ude paa Ag'ren staar gyldneste Grøde;
Smilende der
Skummer i Guldglansen Aftenens Røde.
Yndig især
Ser man et Blaakorn med Solsik og Klinte,
Dejlige Piger i Kransen dem vinde;
Katost og Bælsen i Engen man finde,
Og mellem Busken den lille Kærminde,
Rosen i Hvidtjørnens Krat.

Varmeste Solskin fra Himmelen luer;
Nu er det Høst!
Folkene travle i Lade og Stuer
Alle fuldtrøst
Kappes fra Morgen til Aftenens Ende,
Alle med Hast nu vil Negene binde,
Læs efter Læs man i Laden vil sende,
Stakkene knuse hver Gaard.

Efteraaret.

Somren lister nu afsted,
Dagene er korte,
Svalen synger: „Jeg gaar med,“
Storkene er borte;
Viben lægger sig til Ro
I sin Elletrunte,
Ræven selv i Skovens Bo
Vil lidt længer blunde.

Vinden blæser nu saa hul
Fra den blanke Vove,
Bøgen alt er rød og gul
I de dunkle Skove.
Dejlig er den vilde Vin
Om den stolte Villa;
Ynglingen med Pigen sin
Sidder der saa stille.

Efteraaret prunker smukt:
Det er Eftersommer;
Og i Haven samles Frugt,
Æbler, Pærer, Blommer.
Ude over grønne Eng
Bonden gaar og pløjer,
Roerne hans Tøs og Dreng
Samle nu med Løjer.

Dejlig lyder over Vang
Skønne Toner milde:
Byens Piger lystig sang
Nu til Høstens Gilde.
Fuglen sidder paa sin Gren;
Aftenklokker ringe,
Og i Midnatstimen sen
Høres Vagtlen klinge.

Vinteren.

Mægtige Vinter! I By og i Skove
Farer Du hen over Lande og Vove,
Ret som en Kæmpe i Pantser og Plade
Slaar Du med Isstav i Huse og Gade,
Hvorfor, min Herre, ta'er Du det saa haardt?
Ingen i Verden kan jage Dig bort.

Skam Dig ved saadan at brøle og tude!
Stormen nu rusker den Fattiges Klude.
Alting er dyrt og bag frosnede Rude
Sidde de Stakler og Taarerne trille,
Alle nu græde, og sulten den Lille
Rækker sin Haand efter Brød.

Se! lig en fnysende Stridshest Du springer,
Farer afsted, saa i Luften det klinger.
Sneen Du hvirvler og rundt den sig svinger;
Vindene flyve paa Døgnfluevinger
— Jorden bær' Liglagens Skrud.

Men om Du fryser og holder Dig stille,
Da er Du dejlig naar Solstraaler spille
Som Diamanter; i Aftenen silde
Funkler Din Glans og, naar Maanen, den milde,
Smiler herned til vor Jord! —

En Drøm.

Det var saa tung en Aftenstund,
Jeg sad i Dødens stille Lund,
Dernede i den kolde Seng
Var lagt mit Hjertes lille Dreng.

Nu ringed' Klokken ind til Jul,
I Taarepilen sad en Fugl,
Den havde lysblaa Vingefjer,
En saadan Fugl ej findes her.

Den sang i Aft'nens stille Stund,
Mit Øje lukte sig til Blund,
Dens Stemme lød saa frydelig
Som Engles Sang fra Himmerig.

Jeg drømte, at sig Fuglen svang
Med mig en Vej saa lys og lang,
Vi standsed' uden Savn og Sorg
Hist ved en fremmed Kongeborg.

Der satte den mig ved en Port,
Jeg banked' paa, det hjalp ej stort,
Keruben med sit Flammesværd
Stod Vagt ved Paradiset der.

Der Engle fløj med Vinger paa,
Til Himlen bragtes hjem de Smaa,
De hvilte uden Sorg og Savn
Saa smilende i Englefavn.

Jeg ind.ad Gitterporten saa,
En talrig Flok af mange Smaa
Rundt gik i Englehaven der
Og leged' Skjul blandt Busk og Træer.

Og Englene sig med dem svang,
Mens Æolsharper dejligt klang;
Da lød et saligt Jubelkor,
Som aldrig hørtes her paa Jord.

De jubled' mellem Blomst og Eng,
Men ej jeg saa min lille Dreng;
Tilsidst jeg saa dog gjennem Tjørn
En talrig Skare tause Børn.

Keruben sagde: „Det er dem,
De Smertens Børn fra Taarehjem,
Og det er deres Mødres Graad,
Som har gjort Vingen klam og vaad.

De vilde gerne flyve med,
Men ej de komme kan afsted,
Og derfor nu Din lille Dreng
Staar bunden ved sin Blomsterseng.“

Da raabte jeg saa haardt og fast,
Saa hver en Taareperle brast:
„Jeg løser Dig, min lille Ven,
Flyv, kjære Barn, til Frelseren!“

Da risled' Taareperlers Guld,
Han Vingen udslog underfuld,
Og Barnet smilende fløj hen
Med lette Flugt til Frelseren.

Keruben sagde: „Stands Din Graad,
Husk, Vingen bliver klam og vaad,
Og sig til Jordens Mødre der,
De græde ej for Barnet her!“

Jeg vaagned' op saa glad og fri,
Men Fuglens Sang var og forbi.
Det var en sød, en himmelsk Trøst,
Jeg vidste, at min Dreng var løst.

Du Moder, som nu græder her,
Bind ej med Graad Din Yndlings Fjer,
Men sender Døden ham sit Bud,
O, giv den Lille glad til Gud!

Bind ej med Graad paa Sorgens Dag
Din lille Yndlings Vingeslag.
Nej, lad ham svæve let og fri
Og vente Dig i Himmerig!

Skovsøen.

Dejlige Vang!
Fuglenes Sang,
Fløjtende Toner i Luften henklang.
Blomsternes Duft,
Krydrende Luft,
Yndigst af alt er dog Skovsøens Bugt.

Skovskadens Børn
Bygge i Tjørn,
Oppe i Luften sig svinger en Ørn.
Ræven paa Rov
Vandrer i Skov,
Hented' en Steg, om blot Gaardhunden sov.

Lilier smaa,
Hvide og blaa,
Nikkende venligt ved Skovsøen staa.

Solen gaar ned,
Stilhed og Fred
Findes paa dette fortryllende Sted.

Bølgerne smaa
Rullende gaa,
Søge omkap nu for Bredden at naa.
Voverne gled,
Alle vil med,
Her kun det gælder at komme afsted.

Bølgernes Brus,
Træernes Sus!
Alferne drikke af Liliens Krus.
Lystigt en Hær
Tumler sig der,
Nymferne danse ved Skovsøen her.

Hør, hvilken Klang
Hen over Vang,
Smeltende Toner Nøkken nu sang.
Fuglen paa Kvist
Vaagner tilsidst,
Flyver fra Grenen, sætter sig hist.

Paa Havets Bund.

Da Maanen skinte venlig over dæmrende Lund,
Og Fuglen sad stille i Skoven,
Da Gaardbamsen vaagned' af sit første lette Blund
Og Havmøen dansede paa Voven;
Da Nattens mørke Engel gik om Slot og Vraa,
At vogte paa den Sovendes Hvile,
Som en kulsort Maurinde, med Glimmersmykker paa,
Gjennem Skove og Dale at ile, —

Da stiger op fra Havet saa kongeligt et Slot,
Med tusinde Tinder og Fløje,
Og Fata Morgana — jeg kendte hende godt,
Fra Barndommens Æventyr saa nøje, —
Deroppe paa Altanen hun smilende staar,
Mens Dugdraaben perler i Enge,
Den skønneste Skønne Guldharpen der slaar,
Og Nøkken sig rejser af Senge.

Nu Flora kom til Festen med alle sine Børn,
Mens Brage han spillede paa Strenge;
Den mørkerøde Rose og den vilde Hybentjørn,
Samt Liliekonvalen i Enge;
Den lille blaa Viol og den tro Forglemmigej,
Med Morgenfruer, dejlige, og skønne,
Den hvide Hyacinth og den gule Akelej;
Samt Hanekam fra Skovene grønne.

Ung Ydun gik i Dansen med Stjerneblomst i Haar,
Foryngelsens fagre Gudinde,
Hun vandred' gennem Tiden, men lige ung hun staar,
Med Æblet i vinkende Hænder.
Titania med Flora gik sammen i Dans,
Og Oberon spilled' med Liste;
Smaa-Alferne svinged' sig i Lynstraale-Glans,
Mens Fuglene lyttede paa Kviste.

Og Flora samled' Blomster, mens Skyerne drog
Over dem som i Bølgen laa begravet;
Og slyngede Kranse, mens Vagtelen slog,
Til dem der forliste i Havet.
Der gaves ingen Forskel, forbi er Livets Glans,
Kaptainen og Matrosen er lige:
Nu Vennernes Taarer i Mindernes Krans
Blev slynget i Feernes Rige.

Da hæved' sig Neptun og samlede brat
Fra Dybet den slumrende Skare:
De sejlede paa Bølgen i lyse Stjernenat,
Utallige i Følge de vare;
De nærmede sig Slottet og Bølgernes Dans
Dem førte i gyngende Vugge;
Da saa de atter Livet i Mindernes Krans
Der samledes ved Taarer og Sukke.

Paa Kransen var Taarerne sat som Farvel,
Med Kærlighedsroserne røde.
„Guds Fred med jer alle i Gry og i Kvæld,
Hver Sjæl som i Natten gav Møde!
I slyngedes ned mellem Vare og Gods,
Mens Damperen kæmped' med Bølge;
Den fineste Herre, den simple Matros,
Med Fruer og Jomfruer i Følge.

I faldt som i Høsten et Straa for en Segl,
Og bleve paa Bunden af Havet,
Og ingen kan se paa det sølvblanke Spejl,
At Tusinder der er begravet."

Men dejlig er Natten og Alfernes Krans
Blev kastet i Havet saa stille,
Og Navnet til hver stod i Fuldmaaneglans,
I Kransene Taarerne trille.
Hver rækker mod Kransen sin Dødningehaand,
Han kender de Elskedes Taare,
Han mindes sit Hjem, — men paa Havdybets Bund
Der blev til det Sidste hans Baare.

Tilfredshed.

Op med Dit Hoved, Du Grillepatron!
Den, som vil sørge, han er en Kujon;
Verden den bliver ej mer som den skal, —
Her er jo Sorger i tusinde Tal.

Er Du bedrøvet, lad Ingen det se!
Den, som Dig ynker, bag Ryggen vil le:
Hvor Du i Smerten end vender Dig hen,
Sjelden i Nøden Du finder en Ven.

Hvis Du har Rigdom og giver i Flæng,
Hurra! saa kommer saa lystigt et Slæng;
Hvis Du spendabel Dig rigtig vil te,
Alle i Lysglimt Din Storhed da se.

Hvis Du har Skinken og Kjødgryden paa,
Ingen uhøflig forbi Dig vil gaa;
Alle vil sige: „Goddag, lille Ven!
O, hvor jeg længes at komme igjen!“

Nu bliver drukket, til Klokken er tolv;
Alle vil prise Dig her for det Sold.
Det er saa herligt at være paa Bal!
Regningen Pigen hun klare nu skal;

Der er saa herligt, saa fint og charmant!
Tjeneren bukker for Alle galant;
Og saa en Flaske han kniber sig ud —
Det er saa godt at faa tjæret sin Tud!

Ude i Kjøkkenet lever man flot,
Pigen har Kjæreste. Enes man blot,
Saa kan det Hele i Herlighed gaa;
Fruen paa Fingrene aldrig dem saa.

Saaledes gaar det nu lystigt og rart:
Alting skal nydes i lynende Fart; —
Men saa en Dag med et frygteligt Skrald
Huset det ryster og truer med Fald.

Nu sige alle de Handlende Stop;
Vennerne flygte afsted i Galop;
Pengene findes ej mer paa Kredit,
Alle de møde, Enhver vil ha'e sit.

Rykkere løbe Dig ofte paa Dør;
Du bliver gnaven og vranten og tør;
Nu lade Alle Dig ene om Dit,
Alting maa sælges — og Du gaar Fallit.

Nej, hvis at Glæden her eje Du vil,
Brug da ej mer, end Du ved, det slaar til!
Vær saa tilfreds uden Selskab og Sus,
Vogt Dig for Spillet og Vinen i Krus!

Fryd Dig i Vaaren ved Fuglenes Sang
Og ved smaa Blomster derude i Vang;
Lær af Naturens det herlige Sprog!
Den gjør Dig god og den gjør Dig klog.

Solnedgang.

Solen den sænker sig ned under Skyen,
Purpurets Glans
Kaster sit Skin over Landet og Byen.
Stjernernes Krans
Glimter nu frem paa den blaalige Himmel,
Straalende blinker den talløse Vrimmel,
Ved at udgrunde det bliver Du svimmel,
Støvet det ikke formaar.

Maanen paa Himlen kongelig sejler,
Herlig og stor,
Stolt som en Dronning i Havet sig spejler,
Smiler til Jord,
Kaster sit Skær over Bjærge og Dale,
Lyser i Hytte og By og i Sale.
Guldglans den mægter i Natten at male,
Sender den vidt over Jord.

Dejlig er Natten i Vaaren den milde,
Se dog, hvor smuk,
Blomsterne dufte ved rislende Kilde.
Vindenes Suk
Lyde med Ekko derinde fra Skoven.
Bølgerne rulle saa sagte i Voven.
Stjerner som Øjne de blinke for oven,
Herligt er Skaberens Alt.

Min Audiens hos Kongen.

Hjemme i Hytten var Alting smaat.
Jeg tænkte: Den Rige har det godt,
Og kunde til Kongen Du gaa i Besøg,
Det vilde dog være en morderlig Spøg!

Men nu var til Rejsen saa meget i Vejen:
For Penge til denne jeg var saa forlegen,
Hatten var falmet og Trøjen itu,
Og Skjørtet var stoppet, saa det var en Gru.

Hos Skovfogdens Kone der laante jeg Shawl,
Men Manden han sagde: „Er Kjærlingen gal?
„At hun gaar til Kongen kan aldrig gaa an,
„Det gik hende daarligt, var jeg hendes Mand.“

Af Halte-Sophie jeg fik et Par Sko,
Og Smeden mig laante en Mark eller to;
Fler Penge til Rejsen var ikke at faa,
Men Benene gode, dem stoled' jeg paa.

Saa gik jeg fra Hytten, da Solen opstod,
Men daarligt mig passed' de fremmede Sko:
I Hedehuskroen jeg kjøbte en Pægl,
Med den at kurere min saarede Hæl.

Ved Skovbrynet sad jeg bag vilde Hybentjørn,
Der delte jeg min Davre med Skovskadens Børn.
Og fra den lune Rede de fire muntre Smaa
Nu skræbbede med Glæde og bad om lidt at faa.

Jeg vandred' Dage, Nætter de to Gange to,
En Morgen saa aarle jeg stod paa Vesterbro,
Men det var dog styrtende, hvad der jeg fik at se,
Det første var en Skraldemand, hvor maatte jeg dog le!

Han skraldede for Døren, man hørte: Bum, bum, bum!
Knap Pigen saa ham, førend hun strax med Bøtten kom,
Og naar han skralded' mere, var Lykken ham dog huld,
Af Bøtter fik han flere, ja hele Kassen fuld.

Men nu blev det Løjer og Herlighed nok!
Kareter og Sporvogne kjørte i Flok;
De fine de vinkte og kjørte afsted,
Jeg raabte: „Halløj! maa jeg kjøre med!"

I Vognen jeg smuttede ind med et Hop;
Ad Stigen nu Herrerne kravlede op;
Klokken den ringer, og Kudsken han kjør;
Jeg tænkte da: „Bare de ej falde nør!"

Endelig kom jeg til Kongens Palads.
Hvor Snese af Herrer hver søger sin Plads:
Der var Generaler, Præst og Lakaj —
Den eneste Kvinde i Flokken var jeg.

Ja der var jo Titler og Nøgler og Baand,
Baroner og Grever stod Haand udi Haand,
Alle til Krogen saa hen, hvor jeg stod
Med bankende Hjerte og svigtende Mod.

Nu kom Adjudanten saa let som en Vind;
Alle de Hofmænd fik Smilet paa Kind:
Han spurgte om Noget, i Skjægget han lo,
Jeg trak under Skjørtet de hullede Sko.

Da aabnedes Døren, jeg skulde derind,
At tale med Kongen; — men bange i Sind
Jeg stod nu og dirred' i dette Minut:
Hvad skulde jeg sige? — jeg var rent kaput! —

Men Kongen han smiled' og vinked' mig frem;
Han spurgte, hvordan det mig gik i mit Hjem;
Han takked' for Digtet og føjede til:
Hvis Tiderne trykke, vi hjælpe Dem vil."

Oplod han nu Haanden, som Konger har Skik,
Og gav mig en Gave, et Smil og et Nik.
Et skønnere Syn jeg i Livet ej fik,
End Kongens det milde, huldsalige Blik!

Gud signe Kong Christian i Aaret det ny,
Og skjænke ham Naade i Kvæld og i Gry!
Hengiven sin Konge er Mari Villads, —
Hvad Bonden end siger, er Højre jeg krads!

Sommerbillede.

Saa venligt smilte Vaaren,
Men langsomt den drog;
Den listed sig i Stilhed,
Da Græsset man slog;
Glemmigejen døde,
Men Kornblomster smaa
I gyldneste Guldgrøde
Paa Ageren staa.
Endnu er Fuglesangen
Saa liflig og skjøn,
Man ude ser i Vangen,
Paa Engbunden grøn,
At boltre sig i Solskin
De Rollinger smaa,
Mens Bien paa sin Vinge
Suger Honning af Straa;
Nu Hørren som en Jomfru
Med Øjne lyseblaa
Saa dejlig er at skue

Bag det guldgule Straa;
Den fik St. Hanseaften
Sit Ris ved Klokkens Klang,
Og Bedstemoder siger:
„Bliv nu bare stor og lang!“
I Kløvermarken voxe
De Svensker lyseblaa,
Og Fingerbøl og Katost
Paa Vejkanten staa;
Den vilde Rose blunder
I den grønne Hybentjørn,
Hvor Skovskaden synger
For de fjedrede Børn.
Om Aft'nen synger Lærken
I Plovfurens Rand,
Mens Pigen gaar til Malkning
Med snehvide Spand.
I Haven myldre Blomster
I Sommerens Tid,
Levkøjer, Gyldenlak
Og Pintselilien hvid;
De røde Jordbær titte
Bag Græsset i Læ,
De gule Pærer dirre
Paa løvgrønne Træ.
Ved Dammen gaar en Høne,
Hun klukker bitterlig,
Thi ruget ud af Ægget
Blev Ællinger ni;
Hun klukker og hun kalder

Paa de sejlende Smaa,
Som tumle sig derude
I Bølgerne blaa.
Hvad maa den Stakkel lide,
Som selv har Skræk for Vand!
Hvor skulde hun vel vide,
At Barnet blev en And?
Men bagved Solbærhækken
Saa venlig og saa tam
Der gaar en Kattekilling; —
Og Lænkehunden gram
Ja, han er Bondens Vægter,
Paa Post han aldrig sov,
Og kommer der en Fremmed,
Saa siger han: „Vov vov!“
Kun En han lider gjerne
At se ved Nattetid,
Og det er Pigens Frier,
Som sig stille lister hid;
Tidt har hans kloge Øje
Set dem paa natlig Flugt, —
Det gjør vist ej saa nøje;
Han taug — og det var smukt!

Paa Slotsbakken.

Her fra Slottet naar vi se
Ned paa Livets Færden,
Hvirvler det som Vind i Sne:
I den fine Verden
Herren traver rask afsted,
Damerne spadsere,
Flødekudsken ruller med,
Andre musicere.

Her er Skrig og Støj og Skraal,
Folk og Hest og Hunde,
Her er Fisk og Flæsk og Aal,
Nok til alle Munde.
Kommer nu en fin Lakai,
Marscherende Rekrutter,
Mellem Tøs og Dreng og Leg
Kobbermønten smutter.

Hendes Naade tripper let,
Tjeneren bær' Pakken,
Kokkepigen fin og net
Knejser stolt med Nakken.
Frøk'nen slank i Silkeslør
Sig paa Gaden vover,
Efter kom en Trillebør,
Trukken af en Sjover.

Herskabsvogne far' afsted
Med en Grevekrone,
Grønsalgsvognen ruller med,
Og en Ama'erkone;
Saa den unge Frue huld,
Svøbt i Fløjels Klæder;
Og en som er pærefuld
Paa en Væltepeder.

Her er Bønder, Bajer, Vin,
Spøg og Sjov og Gammen,
Her er Oste, Kød og Svin —
Alt er mænget sammen.
Kongeskrud og fattig Pjalt
Man i Staden finde —
Byen gemmer paa det alt —
Tummel uden Ende!

Julesalme.

Aaret svandt nu atter hen,
Sank i Tidens Strømme;
Svundne Dage ses igen
Som i stille Drømme.

Tiden rulled' fra os bort;
Længste Liv er saare kort;
Juleklokken kimer
Nu om føje Timer.

Juleaften, Du er skøn!
Største Fest paa Jorden!
Du, som bragte os Guds Søn!
Gennem Syd og Norden
Toner festlig Jubelklang,
Lyder over Dal og Vang.
Tak og Pris og Ære
Himmelkongen være!

For det store Julebud
Støvets Børn at bringe
Englene kom ned fra Gud,
Svang paa hvide Vinge
Sig fra høje Himmelhjem
Til det ringe Bethlehem,
Tændte i det Fjerne
Østens blanke Stjerne.

Mange hundred' Aar svandt hen
Over Jorderige,
Glædens Fest for Frelseren
Fandt dog ej sin Lige!
Slig en Dag ej mer vi saa,
Glæden er for Stor og Smaa,
Dejligt for de Fromme
Lyder Dagens Komme.

Smil til hvert et Juletræ,
Jesu, Frelser Lille!
Dine Engle staa i Læ
Der med Øjne milde.
Lad Din Børneflok saa glad
Gaa om det i sluttet Rad,
Lad os Allesammen
Faa Din Naade! Amen.